

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Sjette Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 237. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263349008.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

Thi det hans Ridderskab oc Soldatesk det kæcke,
Som liiden Myg indsløg, saa snart de druck' af Bæcke.
Hvad Verge hielper der, hvad Raad er at betencke,
Som *Aspis* bitter-gram jo icke kand forkrenke?
Hand som een troofast Mand, Busk, Bierg oc dyben Dale,
Igiennem-leede skal, den Morder at betale,
Der sloog hans Mag' ihiel, blandt tusend hand ham kænder,
Formyrder ham igien, med Smerte Liifvet ender.
Den Tryllers kraftig' Ord, at hand skal icke høre,
Det eene hand med Stiert, med Jord det andet Øre
Forstopper oc forkliin, oc bruuger saadan Liste,
At hand ei døddlig Kraft, oc giftig Braad skal miste.
Hvor skuld' *Ajacis* Skiold for Basilisken heeslig,
Befrii een eenste Mand fra hendis Øjne greslig?
Hun med sin Aande kand den tyckest Marmor kløfve,
Oc med sit mørdisk Siun een Heldt sit Liif berøfve.
Ja end sig self i Speil besicted, myrder, døder,
Naar Jæger Speil-behængt, i Skofven Ormen møder.
O Gud, ô stooore Gud, ô Skabermanndu trygge,
Som vild' al Adams Slegt det runde huus opbygge,
Med al sin Riigdom stoor det ziir' oc vel bepryde,
For dig self ingenlund'; os dog ja os til nyde!
Hvi hâr din mæctig Haand da skabt den Diure-skare,
Som os ej tienstlig er, men slet med Lefnets Fare,
Gjør stoor fortræd? O ej en Fader men Stiffader,
Der ej forhindrer sligt, men dem saa skabis lader!
Den *Alexandrisk*' Orm, den *Cenchrisk* hiertet kniber,
Naar hand af giftig Mund et Sofve-pulver gifver.
Den mørdisk Scorpion, *Hyæna* Liif-forræder,
Oc *Dipsas* med Forgift der Folk saa tørst-bestæder,
At icke *Nilus* self ej Rhenen dem kand slycke,
Før det forgifven Liif maae bryste slet i stycke.
Hvi ere de da giord', at fremme Dødsens Vrede,
I Sindet saare gramm' i Gierninger saa leede?
Forlad mig goode Gud, thi det fra dig min Herre,